

l'argument final que l'arrossegà a desprendre's de la meitat del salari mensual per aconseguir aquest bocí de roba selecta.

Ja era prop de la comissaria i cada cop n'estava més convençut: fou quan tombà aquella cantonada de la Via Romana que ja notà un calfred; però no va ser fins uns metres més endavant quan va veure, ple d'estupor, que el jersei ja no hi era. El policia que estava de sentinella el mirà bocabadat en veure'l tan sols amb camiseta, encara que no va dir res i només es limità a indicar-li el despatx de l'inspector. El somris irònic d'aquest, mentre ell relatava la indefugible explicació dels fets, el va afermar en l'opinió que d'aquest afer poca aigua clara en sortiria. Va ser tornant de la comissaria, dos carrers més enllà d'on havia notat la seva desaparició, quan el va trobar damunt d'un pot de fems situat al costat d'aquella pastisseria on feien unes empanades sicilianes boníssimes. Curiosament, ni brut ni estripat. Va mirar-se bé el color, l'etiqueta, la talla: sí; no hi havia cap mena de dubte, era el seu. Cada volta més estranyat se'l posà, ja que seguia fent fred i no era el cas d'anar pel carrer amb camiseta, havent recuperat l'"Specrum".

Va estar rumiant una bona estona si tornar a la botiga de confeccions "La Salamandra", lloc on havia adquirit aquell problemàtic jersei, per a veure si en treia l'entrellat. Malgrat tot, aviat es repensà: el prendrien per orat. A més, faltaven dues hores per a plegar a la feina i encara no li havien vist el pèl durant tot el dia, degut a aquest maleït dalta baix de l'"Specrum". Aleshores, quan ja li faltava poc per arribar a l'avinguda Isidor Macabich, on tenia el cotxe aparcad, va ser quan per segona vegada, notà intensament el fred i quan, amb gran astorament, comprovà que de nou tornava a anar sense jersei. Enfebrat no sabia ben bé si pel fred o per l'angoixa, tornà ràpidament a casa. Estava atabalat i a la seva dona li digué, per a no entrar en detalls, que l'havia perdut fent una aposta amb un amic.

Disposat a evadir-se, engegà la ràdio per a escoltar les notícies. La locutora amb veu estereotipada informava sobre la misteriosa desaparició del conegut dissenyador de modes Silvio Palazzolo. Segons l'amic que l'acompanyava en el moment de la desaparició, Palazzolo s'esfumà sobtadament al girar una cantonada d'una cèntrica avinguda romana. D'altra banda, un col·laborador seu d'origen dàlmata anomenat Zvonimir Macabich, que es trobava a Venècia, afirmava haver estat amb ell menjant pizza a la plaça de Sant Marc aquest mateix matí. Poc abans de pagar la consumició, Palazzolo s'havia aixecat dient-li que anava al servei, i des de llavors no l'ha tornat a veure.

VICENÇ RIBAS I CABEDO

Manifest de la Nit de Sant Joan 1992

Bona nit a tothom.

Un any més feim públic el nostre manifest en el qual passam revista a les qüestions que més afecten el nostre futur com a poble:

D'una banda, allò que s'ha aconseguit al llarg d'aquests darrers dotze mesos, i de l'altra, tantes coses encara no resoltes. Per això la nostra llengua, la nostra cultura i el nostre patrimoni mèdioambiental són temes recurrents al nostre manifest.

Començant per les nostres llengua i cultura, al llarg del darrer any les publicacions en català s'han multiplicat: hem d'aplaudir els esforços de petites editorials que, com vàrem poder constatar a la diada de Sant Jordi d'enguany, s'han unit al camí que feiem fins fa poc en solitari des d'aquest Institut.

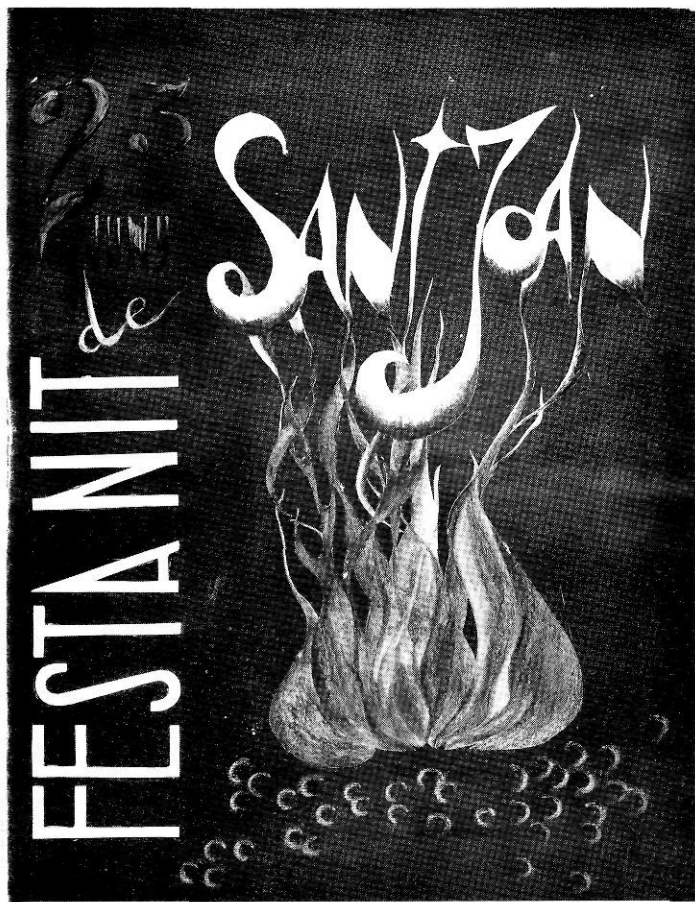
Per altra banda, pel que fa a les publicacions periòdiques en català, el ventall d'ofertes va creixent, a la nova etapa de la revista *Eivissa*, ara semestral, hem d'afegir-hi l'aparició de la revista mensual *Veu d'Eivissa i Formentera*, una iniciativa impensable no fa gaire.

Però no tot és tan esperançador. Encara hi ha grans contrasentits:

¿Com és possible que havent-hi tanta oferta radiofònica, ara mateix cap de les emissores piratades comercials sigui capaç d'introduir programes en la nostra llengua, llevat de programes subvencionats o petits detalls que semblen de cara a la galeria? Als informatius locals es donen situacions disglòssiques que podrien servir de tesi doctoral a qualsevol sociolingüista espavilat.

Per altra banda, a la premsa diària, cada vegada trobam més gent que escriu cartes al director en català, de temàtica ben diversa, però són un oasi enmig d'un desert de notícies en castellà: no han de ser només els temes de cultura local i les festes patronals les notícies que s'han de tractar en català, ha d'informar-s'hi de tot, la gent cada dia ho exigeix més.

¿I per què hi ha tants de polítics que fan les seues declaracions als mitjans de comunicació en castellà —i també hi feren campanya en les darreres eleccions locals— si llavors tots consideren, quan parlen de la problemàtica lingüística, que s'ha de fer més per la nostra llengua?

FESTA DE LA NIT DE SANT JOAN 1992

SANT FRANCESC DE S'ESTANY

Hem de fer menció, així mateix, de la situació lingüística als nostres centres d'ensenyament, als esforços d'alguns centres i als entrebancs administratius: On s'és vist que s'hagi de demanar permís al ministeri per ensenyar en la llengua que ens és pròpia i no hi ha cap problema per fer-ho en l'altra oficial? Alguns centres vencen aquestos obstacles, però en queden molts de recelosos no sabem de què.

Finalment, pel que fa a l'ús lingüístic a l'administració, a Eivissa i Formentera estam a la cua pel que fa a la convocatòria de places per a tècnics lingüístics i així és molt difícil fer res.

Continuem referint-nos al nostre medi físic. Entenem que la millor ordenació del territori i la protecció del patrimoni arquitectònic i ambiental són objectius que han de merèixer la màxima atenció de les institucions públiques, però no només com a base del turisme sinó com a instruments determinants d'unes millors condicions de vida per als habitants d'aquestes illes.

Seguim demanant un pla director territorial de coordinació que fixi i reguli les grans directrius del nostre creixement, harmonitzi els planejaments dels diversos municipis i doni les solucions defini-

tives a vells problemes d'infraestructura moltes vegades plantejats i encara no resolts:

L'aprofitament racional de l'aigua a Eivissa i a Formentera, considerant el seu cicle complet, tractant-la convenientment, reutilitzant al màxim la usada i sense afectar els pagesos per mor d'una falta de planificació: la carestia de l'aigua ha de recaure sobre els que l'han provocada.

L'eliminació de fems, de deixalles, en un abocador insular únic i degudament acondicionat.

La dotació de zones industrials a cada municipi que talli definitivament la proliferació indiscriminada de naus al llarg de totes les carreteres.

L'ordenació del port actual a fi de treure-li el màxim profit sense haver de recórrer a projectes fora d'escala.

Cal que la majoria de municipis revisin els seus plans d'urbanisme o les normes subsidiàries en funció de la situació i les expectatives actuals.

És necessari així mateix regular activitats extractives, pedreres i areneres, restituint els paisatges malmesos. Igualment, establir normes de preservació dels litorals marins, impeding usos transformadors als paratges naturals i ordenant i embellint els d'afluència pública.

Entenem que la Llei d'Espais naturals, que tant va costar que s'aprovàs, s'ha de perfeccionar i ajustar en alguns extrems com a fruit d'un més extens i aproximat coneixement de la realitat, però sense incórrer en reduccions i canvis generalitzats que puguin desvirtuar la seua efectivitat.

Ja l'any passat denunciàvem el perill que corren certs nuclis rurals. Santa Gertrudis de Fruitera i Sant Carles de Peralta són exemples que ens han de fer reflexionar sobre quin ha de ser el seu model de futur.

Darrerament, ben sovent, rebem notícies d'arribades de suposats redemptors i salvadors de l'economia i prosperitat illenques. Solen ser grups especuladors forans que presumptament només aspiren a fer-nos feliços procurant-nos grans disquetes, camps de golf o ports esportius. No ens deixem enlluernar ni deixem que s'instrumentalitzin així la nostra terra. Nosaltres que vivim aquí, i que passi el que passi hi romandrem aferrats fins a la mort, sense perdre l'hospitalitat que tradicionalment ens ha caracteritzat, som els que tenim el deure de reflexionar constantment sobre el que realment i a llarg termini ens interessa i lluitar fermament per aconseguir-ho. A aquesta feina tots hi som convidats.

Sant Francesc de s'Estany,
23 de juny de 1992

COMISSIÓ EXECUTIVA DE
L'INSTITUT D'ESTUDIS EIVISSENS